

ἐλαιον καὶ θρυαλλίδα· ἄλλοι δὲ πάλιν γυρίζουν τὴν νύκτα μὲ λαμπάδα εἰς τὴν χεῖρα, καὶ ἀναπτουν τοὺς λύχνους γρηγορώτατα, ἄστε διαμειᾶς φωτίζονται καὶ λάμπουν ὄλαι τῆς πόλεως αἱ ὁδοί. Ὁ κόσμος λοιπὸν περιπατεῖ ἕως τὴν δευτέραν φυλακὴν τῆς νυκτός, χωρὶς ἀνάγκην ἀπὸ λαμπάδας ἢ φανορία. Παγχοῖνον πρᾶγμα εἶναι εἰς τὴν Ευρώπην νὰ βλέπη τις ευγενεῖς καὶ ἡγεμόνας νὰ περιέρχωνται πεζοὶ χωρὶς ἵπποκόμους, θραποντας, ἢ λαμποδοφόρους.

Ὁ Μίρζας εἶχε μὲν δίκαιον νὰ θαυμάζη τὰ νυκτερινὰ φῶτα τῆς πόλεως τοῦ Λονδίνου, ἥτις κατὰ τοῦτο ὑπερέβαινε πᾶσαν ἄλλην Ευρωπαϊκὴν πόλιν ἀκόμη καὶ πρὸ ἑβδομηκονταπέντε χρόνων· ἀλλ' ὁ τότε φωτισμὸς, μὲ τὸν σημερινὸν παραβαλλόμενος, φαίνεται σκότος. Τώρα λάμπει ἀληθῶς τὴν νύκτα τὸ Λονδῖνον.

Περὶ τῶν οἰκῶν λέγει ὁ Μίρζας τὰ ἐπόμενα:— Αἱ κατοικίαι τοῦ Λονδίνου ὡς ἐπιτοπλεῖστον εἶναι τρίστεγοι καὶ πεντάστεγοι. Εἰς τὴν χώραν ταύτην (τὴν Βεγγαλίαν) κάμνομεν τοὺς θαλάμους ὑψηλοὺς διὰ τὸν ἀέρα ἐν καιρῷ θερμότητος· ἀλλ' εἰς τὴν Ἀγγλίαν τοὺς κάμνον χαμηλοὺς διὰ τὸ φύχος καὶ τὸν παγετόν. Τὰ πατώματα εἶναι ξύλινα, αἱ στέγαι βαφονται λευκαί, αἱ δὲ τοῖχοι σκεπάζονται μὲ χρωματισμένα χαρτιά. Ὅταν πνέῃ ὁ ἀνεμος δυνατὰ, σείονται οἱ τοῖχοι τῶν οἰκῶν, οἱ δὲ ξένοι καὶ ἀσυνείδιστοι φοβοῦνται μὴ πέσωσιν· ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει αἰτία φόβου, μολονότι καὶ ἐγὼ ἐτρόμαξα. . . . Οἱ ευγενεῖς καὶ ἄλλοι πλούσιοι κατοικοῦν τὰ μέσα πατώματα τῆς οἰκίας· τὸ ὑψηλότατον ἀφίνεται εἰς τοὺς δούλους, τὸ δὲ χαμηλότατον ἐνοικιάζεται ὡς ἐργαστήριον. Εἰς τὰ ἐργαστήρια ἔχουν θήκας ὑαλίνας, ὅπου βάλλονται τὰ διαφορα εἶδη.

Μετὰ τρίμηνον διατριβὴν εἰς τὸ Λονδῖνον, ἀνεχώρησε διὰ τὴν Ὀξονίαν, τὴν καθέδραν τοῦ περιβοήτου πανεπιστημίου, ὅπου ἐπεριποιήθησαν αὐτὸν μὲ πολλὴν φιλοφροσύνην τινὲς τῶν ἐκεῖ σοφῶν, μάλιστα δὲ οἱ τῶν ἀνατολικῶν γλωσσῶν εἰδήμονες. Τὸν ἔδειξαν τὰ εἰς τὰς βιβλιοθήκας τοῦ Πανεπιστημίου Περσικά καὶ Ἀραβικά χειρόγραφα· λέγει δὲ ὅτι, διὰ νὰ ἐξετάσῃ καὶ νὰ δοκιμάσῃ τὴν αὐτοῦ ἰκανότητα, τὸν ἐνεχείρισαν διάφορα βιβλία, τῶν ὁποίων ἐξήγησε τὸ νόημα ὅσον ἐντελῶς ἠδύνατο· ὑποδηλοῖ μάλιστα, ὅτι ἐκεῖνοι δὲν ἐννοοῦσαν αὐτὰ καλῶς· τῶνόντι, πρὸς τὰ τέλη τοῦ βιβλίου παρατηρεῖ, ὅτι δὲν ὑπῆρχεν ἄνθρωπος εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ἄξιος νὰ ἀναγινώσκῃ ἢ νὰ γράφῃ Περσικά· ἀλλ' ἦσαν πολλοὶ, οἵτινες ἐπεθύμουν νὰ μάθωσι· τέλος δὲ, καὶ αὐτὸς ἐβιάζετο νὰ σταθῇ εἰς τὴν Ἀγγλίαν ὡς διδάσκαλος τῆς γλώσσης αὐτῆς, βεβαιούμενος ὅτι ἤθελεν τοῦ ἐμβαίνειν πάμπολλα χρήματα. Ἀλλ' ἐπὲρριψεν ἀδιστάκτως τὴν πρότασιν, λέγων, Ἐνίαν εἰς τὴν πατρίδα μου εἶναι πολὺ καλητέρα παρὰ πλοῦτος εἰς τὴν ξενιτειάν.

* Ἐπισσε ἢ οὐσίεια.

ΠΕΡΙ ΒΙΑΝΤΟΣ.*

ΒΙΑΣ ὁ φιλόσοφος ἐνομιζέτο ὁ πλείον εὐγλωττος ῥήτωρ τῆς ἐποχῆς του, καὶ ἐνησχολεῖτο μὲ πολλὸν ζῆλον, ὑπερασπιζόμενος τοὺς πένητας καὶ τεθλιμμένους, πεποιθῶς ὅτι ὑπηρετοῦσε τὴν πατρίδα του. Δὲν ἀνεδέχετο παρὰ ἐκαίνας μόνον τὰς ὑποθέσεις, περὶ τῶν ὁποίων εἶχε πεποιθήσιν ἐνδόμυχον, ὅτι εἶναι δικαιοτάται· διὰ τοῦτο κατήντησε παροιμία πανταχοῦ, καὶ, ὡσάκις ἤθελε νὰ εἴπῃ τις, ὅτι ἡ δεῖνα ὑπόθεσις ἦτον εὐλογος καὶ δικαία, ἔλεγεν, ὅτι καὶ ὁ Βίας αὐτὸς ἤθελε τὴν ἀναδεχθῆν. Τοιουτοτρόπως πάντοτε ἐπιτυχάνων εἰς τὰς ὑποθέσεις του, ἔδωκεν ἀφορμὴν ὥστε, ὡσάκις ἤθελε νὰ ἐπαινέσῃ κανένα ῥήτορα διὰ ἐπιτυχίαν, ἔλεγαν, Ἐπέτυχε καλητέρα καὶ ἀπὸ τὸν Βιάντα.

Τὸ νὰ ὑπερασπίζεται τις ὅποιονδῆποτε ἀδικούμενον, ἐθεωρήθη πάντοτε ἔργον εὐγενὲς καὶ ἐντιμὸν· τὸ νὰ ὑπερασπίζεται ὅμως μὲ ἀφιλοκέρδειαν τοὺς δυστυχεῖς καὶ τεθλιμμένους, εἶναι ἴδιον ψυχῆς γενναίας, ἐξόχου καὶ σπανίας, εἶναι τῶνόντι ἡ ὀφελιμωτέρα καὶ καλητέρα δούλευσις πρὸς τὴν πατρίδα· ἐπειδὴ ἡ καθ' ἡμερινὴ ὑπερασπισίς, τὴν ὁποίαν παρέχει τὸ δικαστικὸν τάγμα εἰς τὸν πτωχὸν πολίτην κατὰ τοῦ πλουσίου, εἰς τὸν ἀδύνατον κατὰ τοῦ δυνατοῦ, τὸν τεθλιμμένον κατὰ τοῦ ἀυθαιρέτου, ὑπὲρ τῆς ζωῆς, τιμῆς, καὶ ἰδιοκτησίας, τί ἄλλο εἶναι παρὰ ὑπεράσπισις τῆς πατρίδος; Ὁ αὐτοκράτωρ Ἀναστάσιος ἐξέδωκε νόμον, διὰ τοῦ ὁποίου ἐσύγκρινε τὰ ἔργα τῶν δικηγόρων μὲ τοὺς στρατιωτικὸς ἀγῶνας· ἀλλ' ὅμως, καθὼς τὸ δίκαιον τοῦ στρατιωτικοῦ ἀγῶνος λαμπρύνει ἀληθῶς τὸν στρατιώτην, τοιουτοτρόπως ἡ ὑπεράσπισις τῶν δικαίων δικῶν ἀπαθανάτιζει τὸ ὄνομα τοῦ δικηγόρου, ὡς τὸ τοῦ Βιάντος.—ΕΦ. ΝΟΜΙΚΗ.

ΑΙ ΦΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ.

ΟΛΟΣ ὁ περιοδικὸς τῆς σελήνης χρόνος διαιρεῖται εἰς τέσσαρα μέρη, κατὰ τὰς τέσσαρας φάσεις, ἢ μορφὰς αὐτῆς. Κατὰ τὴν νεομηνίαν, ἥτις καὶ συζυγία λέγεται, ἡ σελήνη ἴσταιται μετὰ τὸ γῆς καὶ ἡλίου, καὶ ἐπομένως ἀνατέλλει καὶ δύει μετὰ τοῦ ἡλίου, γινομένη ἀφανῆς, καὶ ἐνθαπτομένη εἰς τὰς ἀκτίνας αὐτοῦ. Μετὰ ταῦτα φαίνεται πρῶτον τὸ ἐσπέρας, κατὰ τὰ δυτικὰ μέρη τοῦ οὐρανοῦ, εἰς σχῆμα δρεπάνου διότι τότε βλέπομεν μόνον κατὰ τὸ δυτικὸν αὐτῆς ἄκρον μικρόν τι μέρος τοῦ φωτιζομένου ἡμισφαιρίου τῆς. Ὅσον δὲ ἀπομακρύνεται ἀνατολικώτερον τοῦ ἡλίου, καὶ ἀνατέλλει βραδύτερον, τοσοῦτον βλέπομεν ἐκτεινόμενον τὸ φῶς κατὰ τὴν ἐπιφανείαν αὐτῆς, ἕως οὗ παριστάνεται πρὸς ἡμᾶς τὸ ἡμισφαιρικὸν μέρος τοῦ δίσκου τῆς πεφωτισμένου, μετὰ 90° ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ ἡλίου· τότε εἶναι ὁ πρῶτος τετραγωνισμὸς, ἢ τὸ πρῶ-

Βελίον ἐστὶ σῶμα γ' ἢ ψυχὴν νοσοῦ.

* Ἴδε τὸν βίον τοῦ ἀνδρὸς τούτου εἰς Ἀποθ. Τόμ. Α' Σελ. 141